

ת"פ 48156/04/21 - מדינת ישראל נגד אביאור אברהם חאסן, נתנאל אבוהי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן

03 פברואר 2022

ת"פ 48156-04-21 מדינת ישראל נ'
חסאן(עציר) ואח'

בעניין:

המאשימה:

נגד

הנאשמים:

מדינת ישראל

אביאור אברהם חאסן
נתנאל אבוהי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד אנה שנייד

הנאשמים בהיוועדות חזותית

באת-כח הנאשמים, עו"ד יונת בן חיים

גזר דין

1. קודם שמיעת הראיות בתיק הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים תוקן והנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה הם עיקריהן:

ביום 28.03.21 בסמוך לשעה 21:54 נסע המתלון א.א. ברכב בקרית גת לכיוון היציאה מהעיר. הנאשמים עקבו אחריו בנסיעה ברכב אחר. בשלב מסוים, כשהמתלון נסע על כביש 35, הנאשמים נצמדו עם רכבם לרכבו של המתלון, והמתלון איבד את השליטה על רכבו, התנגש במעקה הבטיחות בכביש ונעצר, ובשל חששו מהנאשמים יצא מרכבו, החל לרוץ והתקשר למוקד 100 של המשטרה. במהלך בריחתו, עלה המתלון לרכב שעמד בסמוך וביקש מנהגו לנסוע מהר מהמקום. הנאשמים עקפו את הרכב וחסמו את נתיב נסיעתו, יצאו מרכבם, הנאשם 1 הכניס את גופו לתוך הרכב בו היה המתלון, דרך חלון הנהג, ודקר את המתלון באמצעות חפץ חד שהיה ברשותו. הנאשם 2 נכנס לרכב דרך הדלת האחורית וסייע לנאשם 1 בכך שהוציא את המתלון מהרכב. והנאשמים הותירו את המתלון במקום והורו לנהג הרכב לעזוב. כוחות משטרה שהגיעו למקום הבחינו במתלון כשהוא דקור, והמתלון הובהל לבית החולים כשהוא סובל מפצעי דקירה בגב, ברגל ימין, בבית שחי ימין, במפשעה מימין ובבטן. פצעי הדקירה אוחו והוא אושפז להשגחה ליום נוסף.

לאחר האירוע המתואר, נסעו הנאשמים לעיר נתניה, ובהגיעם לשם, בסמוך לשעה 23:59 עוכבו על ידי שוטרים.

עמוד 1

הנאשם 1 ביצע את המעשים בעודו נתון בתנאים מגבילים במסגרת ת"פ 1460-05-20, שחייבו אותו להיות במעצר בית לילי בבית הוריו בנתניה בין השעות 21:00 ועד 07:00.

2. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הנאשם 1 הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) בחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); ובשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) בחוק העונשין; והנאשם 2 הורשע בעבירה של סיוע לפציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1), וסעיף 31, בחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון, המליצו הצדדים לבית המשפט להטיל על הנאשם 1, שנתיים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו ומאסר על תנאי לפי שיקול דעת בית המשפט, ועל הנאשם 2, 14 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו ומאסר על תנאי לפי שיקול דעת בית המשפט.

4. הנאשם 1 יליד שנת 2000 ובנסיבות חובה לקבל עליו תסקיר של שירות המבחן.

מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם בן 21, רווק. לא גויס לצבא. ללא עבר פלילי, אך תלויים ועומדים נגדו מספר תיקים בגין עבירות שונות, בין השנים 2017-2020, בתחום הסמים, הפרעה לשוטר, נהיגה פוחזת, החזקת אגרופן/סכין שלא כדין, אלימות והפרת הוראה חוקית. הקשר שלו עם שירות המבחן, הן בהליך קודם והן בהליך הנוכחי, מאופיין בחוסר שיתוף פעולה. הנאשם הודה במעשיו. טען כי פעל באופן לא ראוי. הביע חרטה. אך התקשה לפרט על נסיבות האירוע ועל הרקע למעשיו. טען שאינו אלים וכי הפיק לקחים. ושירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון להישנות עבירות והמליץ להטיל עליו ענישה מוחשית הרתעתית, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע.

5. ב"כ המאשימה טענה כי ברקע להסדר הטיעון עומדים קשיים ראייתיים משמעותיים ביחס לשני הנאשמים, הנוגעים, בין היתר, לזיהויים כאלה שתקפו את המתלונן. וכי התשתית הראייתית מבוססת בעיקרה על ראיות נסיבתיות. המתלונן לא שיתף פעולה בעדותו במשטרה, לא מסר גרסה וטען שלא אירע לו דבר, וגרסתו בדבר תקיפתו עולה רק מהאזנת סתר שבוצעה לו. עוד ציינה, שההסדר הוצג למתלונן והוא סכים לו, וציין שהוא אינו מעוניין בפיצוי. ועתרה לאמץ את הסדר הטיעון.

6. ב"כ הנאשמים הדגישה את הקשיים הראייתיים בתיק, שעמדו ברקע ההסדר, וטענה שבסופו של דבר העונש המוצע ממשי, וביקש לכבד את המלצת הצדדים לעונש.

7. התמונה העולה מעובדות כתב האישום בהן הנאשמים הודו, הינה של פעילות עבריינית מובהקת, יזומה

ומתוכננת, בגדרה הנאשמים הגיעו לעיר מגוריו של המתלונן, עקבו אחריו בנסיעה, אילצו אותו לעצור את רכבו, רדפו אחריו, דקרו אותו דקירות רבות בחלקי גופו השונים, והותירו אותו במקום מתבוסס בדמו. למרבה המזל הפציעות של המתלונן לא היו חמורות, אך בנסיבות כאלה הפער בין פגיעה שטחית לפגיעה חמורה הוא ענין של מזל ומקרים ובאותה מידה האירוע יכל להסתיים בצורה הרבה יותר קשה מבחינת המתלונן.

8. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות האלימות המבוצעות בנסיבות מחמירות- בצוותא ובאמצעות שימוש בחפץ חד, היא של רצינות וחומרה, והלכה למעשה בתי המשפט מטילים על עבירות כאלה עונשי מאסר משמעותיים.

9. לנאשם 1 אין הרשעות קודמות, אולם שירות המבחן התרשם מקיומו של סיכון להישנות התנהגות אלימה עוברת חוק מצדו. ולנאשם 2 עבר פלילי חמור, הכולל בין היתר עבירות של החזקת אגרופן שלא כדין, שתי עבירות של סחיטה בכח, ועבירות של פציעה וגניבה, ולמרות גילו הצעיר הוא נדון לעונשי מאסר של 4 שנים, של 30 חודשים, ופעמיים למאסר של 6 חודשים.

10. המעשים החמורים של הנאשמים, ונתניהם, ובמיוחד אלה של הנאשם 2, מצדיקים הטלת מאסר לתקופה הרבה יותר משמעותית מזו שהוצעה בהסדר הטיעון.

11. למרות נתוני החומרה המתוארים, באתי למסקנה כי יש לכבד את הסדר הטיעון:

א. "הסדר טיעון - באשר הוא - אינו רק שיקול אחד ככל יתר השיקולים העומדים בפני בית- המשפט הגוזר את העונש. הסדר טיעון, כשהוא לעצמו, הוא שיקול מרכזי בגזירת הדין הן מטעמים של אינטרס הציבור הן כדי למלא אחר ציפיות הנאשם המוותר בהודאתו על זכותו לניהול ההליך הפלילי עד תומו. האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פריסה רחבה יותר של אכיפת החוק, ובכך יש כוח מרתיע כשלעצמו, העשוי לאזן את אפקט ההקלה בעונש במקרה הקונקרטי. ...ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון". - ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד (1) 577

ב. הסדר הטיעון כאן הושפע מקושי ממשי של התביעה להוכיח את טענותיה בכתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשמים, והודאת הנאשמים סיפקה לתביעה וודאות בהרשעה ובענישת הנאשמים.

ג. הודאת הנאשמים נמסרה במסגרת הסדר טיעון הכולל המלצה משותפת של הצדדים לעונש, מתוך ציפיה סבירה כי ההסדר יכובד על ידי בית המשפט.

ד. הנאשמים ויתרו על זכותם לנהל את המשפט עד תום, לקחו אחריות על מעשיהם, וחסכו זמן

שיפוט יקר ואת הצורך לשמוע עדים ובמיוחד את נפגע העבירה.

ה. העונש המוצע כולל מאסר בפועל לתקופה ממשית.

12. נוכח האמור, אני דן את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 1:

- א. 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית.

הנאשם 2:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ב' אדר א'
תשפ"ב, 03/02/2022 במעמד
הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט
סגן הנשיאה